

Arrest

**nr. 224 602 van 2 augustus 2019
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Laurent VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2019 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juli 2019 treft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: A.,

voornaam: V.

geboortedatum: (...)1986

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd op 16.10.2015 van ambtshalve geschrapt

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als mededader feiten waarvoor hij op 15.04.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal als mededader feiten waarvoor hij op 07.12.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27.04.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar agent drager van de openbare macht personeel met openbare hoedanigheid-wapens-verboden wapen fabricatie verkoop invoer dragen feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = verschafter van wapens,..., schuilplaats,..., feiten waarvoor hij op 27.04.2009 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of

tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed , in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels, feiten waarvoor hij op 23.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene werd op 30.01.2018 aan een inreisverbod van 3 jaar onderworpen.

Artikel 74/13

De administratie beschikt over het ontvangstbewijs van de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Er blijkt uit het dossier dat hij familie in België heeft. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens beschermt in eerste instantie de familie in de strikte zin van het woord, deze bescherming is heel zelden toepasbaar op andere verwanten, zelf wanneer die een belangrijke rol spelen binnen deze familie. Tussen betrokkene en de leden van zijn familie bestaan er geen particuliere banden van afhankelijkheid behalve banden van normale affectie. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem/haar betekend werd op 30.01.2018 . Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als mededader feiten waarvoor hij op 15.04.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal als mededader feiten waarvoor hij op 07.12.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27.04.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar agent drager van de openbare macht personeel met openbare hoedanigheid-wapens-verboden wapen fabricatie verkoop invoer dragen feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = verschafter van wapens,..., schuilplaats,..., feiten waarvoor hij op 27.04.2009 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed , in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels, feiten waarvoor hij op 23.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele

rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als mededader feiten waarvoor hij op 15.04.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging gewone diefstal als mededader feiten waarvoor hij op 07.12.2005 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27.04.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen aan ministerieel ambtenaar agent drager van de openbare macht personeel met openbare hoedanigheid-wapens-verboden wapen fabricatie verkoop invoer dragen feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, Vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is : schuldige = verschafter van wapens,..., schuilplaats,..., feiten waarvoor hij op 27.04.2009 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen, Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed , in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, feiten waarvoor hij op 03.11.2009 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels, feiten waarvoor hij op 23.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling en aan deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 29.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem/haar betekend werd op 30.01.2018 . Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft zoals begrepen in het art 3 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus artikelen 3 en 8 van het EVRM niet.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)”

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 24 juli 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (hierna ook “de bestreden beslissing” genoemd).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het urgente karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende voorwaarde van de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In hetgeen als een enig middel kan worden beschouwd, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 17 en 23 van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-verdrag), van de artikelen 7, 9, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“6.

Verzoeker verblijft al meer dan 20 jaar samen met zijn familie (bestaande uit zijn ouders, broers en zus) in België (zie stukken 8 t.e.m. 11). De familieleden van verzoeker beschikken allemaal over een verblijfsrecht van onbeperkte duur (houders van elektronische B-kaart).

Verzoeker spreekt goed Nederlands en heeft meerdere opleidingen in België gevolgd.

Verzoeker heeft al 5 jaar een affectieve en amoureuze relatie met D. M. van Servische nationaliteit, welke een verblijfsrecht heeft in België van onbeperkte duur (houder van elektronische B-kaart) (zie stuk 5).

Uit deze relatie werd op 29/01/2019 te Antwerpen een kind geboren, met name L. M. (zie stuk 3, geboorteakte) L. M.).

Het kind kon door verzoeker niet meteen worden erkend door gebrek aan documenten (waaronder gelegaliseerde afschrift van geboorteakte e.a.), doch stappen werden reeds ondernomen zodat verzoeker het kind kan erkennen. Zo werd kort na de geboorte bij de diensten van de Stad Antwerpen een dossier geopend voor de erkenning van het kind door verzoeker (zie stuk 6, document stad Antwerpen ‘informatie erkenning kind’; zie vermelding naam ‘A.’).

In elk geval wordt verzoeker door de moeder als de vader van het kind beschouwd (zie stuk 4, handgeschreven en ondertekende verklaring van moeder).

Het voornemen om de juridische afstammingsband tussen verzoeker en het kind te laten vaststellen heeft steeds bestaan in hoofde van beide ouders en wordt op afdoende wijze aangetoond door handelingen die dit voornemen aantonen (zie stuk 7, informatieblad kind kraamafdeling ziekenhuis; zie vermelding naam ‘L. A.’).

7.

Op de overheid rust niet enkel de verplichting om de gezinsband te handhaven, doch ook om de ontwikkeling ervan te ondersteunen.

Bovendien vormen de belangen van het kind een essentiële overweging Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen (artikel 24 Handvest EU). Het kind heeft recht op regelmatige en rechtstreekse contact met beide ouders (artikel 24 Handvest EU).

Of er al dan niet zo’n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de ‘fair balance’-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- De omvang van de banden in de staat,
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

De bestreden beslissing heeft geen, minstens niet afdoende, rekening gehouden met het actuele gezinsleven van verzoeker en de daadwerkelijk gevolgen op de verderzetting en ontwikkeling van het gezinsleven van verzoeker en de belangen van het kind bij uitwijzing van verzoeker. De ‘fair balance’-toets werd dan ook op afdoende wijze uitgevoerd.

Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker al meer dan vijf jaar een affectieve/amoureuze relatie heeft.

Zo werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker de vader is van een minderjarig kind.

Bovendien gaan de banden met andere familieleden – legaal verblijvende in België – wel degelijk verder dan zogenaamde ‘normale banden van affectie’.

Uit voorliggende stukken blijkt duidelijk dat het gezinsleven van de verzoeker zich volledig (vriendin, kind, ouders, broers en zus) situeert in België, en dit al meer dan 20 jaar. In Kosovo verblijven enkel nog verre familieleden met wie geen enkele band van affectie bestaat.

De afwezigheid van naaste familieleden in Kosovo, en het feit dat alle daadwerkelijk naaste familieleden (partner, kind, ouders, broers en zus) al vele jaren op legale wijze in België verblijven en het centrum van hun belangen in België hebben, maakt de verderzetting en ontplooiing van het reeds bestaande gezinsleven van verzoeker in Kosovo onmogelijk.

Bovendien zou het bijkomende inreisverbod ook de uitvoering en ontplooiing van het gezinsleven ernstig bemoeilijken.

De beslissingnemende overheid heeft dan ook onvoldoende rekening gehouden met de impact van haar beslissing op het recht op gezinsleven van verzoeker en het recht van het minderjarige kind.

Door verzoeker uit te wijzen en terugkeermogelijkheden te ontfemen zou het minderjarige kind een regelmatig en rechtstreeks contact met vader worden ontnomen.

8.

Minstens is de beslissing niet afdoende gemotiveerd aangezien op onvoldoende wijze blijkt uit de beslissing dat rekening werd gehouden met het daadwerkelijke gezinsleven van verzoeker en de gevolgen van de verwijderingsmaatregelen op het gezinsleven (zie punt 7) zodat sprake is van een gebrekkige motivering

Zodat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerde conform de geldende regelgeving aangaande de motivering van administratieve beslissingen, minstens dat de beslissingnemende overheid in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel handelde.”

3.3.2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Aangezien de verzoeker nalaat om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7, 9 en 33 van het Handvest en de artikelen 17 en 23 van het BUPO-verdrag zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk. De verzoeker benoemt deze rechtsregels enkel in de aanhef van zijn middel en laat verder na om enige concrete toelichting te verstrekken omtrent de wijze waarop deze bepalingen zouden zijn geschonden.

Het betoog van de verzoeker heeft enkel betrekking op en kan enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht (wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad dient dan ook enkel deze rechtsregels in zijn onderzoek te betrekken.

3.3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt, na eenvoudige lezing van de bestreden akte, vast dat de bestreden beslissing in al haar onderdelen op uitvoerige wijze is gemotiveerd en dit zowel in rechte als in feite. Zo wordt met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, uitdrukkelijk gemotiveerd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft voor elk van deze rechtsgronden ook concreet toegelicht op welke feiten en vaststellingen hij zich baseert om te komen tot het besluit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Enerzijds wordt toegelicht dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldige verblijfstitel dan wel visum (cf. artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet). Verder wordt op zeer uitgebreide wijze toegelicht waarom het gedrag van de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor 's lands openbare orde (cf. artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet). En tot slot stelt de gemachtigde vast dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat hem werd betekend op 30 januari 2018 (cf. artikel 7, eerste lid, 12°, van de vreemdelingenwet). De verzoeker voert omtrent deze uitvoerige feitelijke en juridische vaststellingen geen enkele inhoudelijke betwisting. Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, steunt de gemachtigde zich op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Ook hieromtrent werd een uitgebreide motivering in feite opgenomen in de bestreden akte als waarom er een risico is op onderduiken (cf. artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet) en als waarom de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde (cf. artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet). De verzoeker voert ter zake wederom geen enkele betwisting. De beslissing tot terugleiding naar de grens wordt gemotiveerd door de toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, en de vaststellingen dat de verzoeker niet met zijn eigen middelen kan vertrekken en dat hij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Daarenboven zet de gemachtigde nogmaals concreet de feiten uiteen als waarom de verzoeker door zijn gedrag een reëel gevaar vormt voor de openbare orde en er een risico bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. Ook deze feitelijke en juridische vaststellingen maken niet het voorwerp uit van enige concrete betwisting.

De verzoeker betoogt enkel dat niet afdoende werd gemotiveerd omtrent zijn gezinsleven in België en omtrent de gevolgen van de verwijderingsmaatregel op dit gezinsleven. De verzoeker verwijst hierbij naar zijn uiteenzetting omtrent de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest. De Raad merkt echter op dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 24 van het

Handvest, een formele motiveringsplicht inhoudt. Ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht strekt er overigens enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind (indien van toepassing) en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is en dat uit de motieven van de bestreden beslissing tevens blijkt dat de gemachtigde gevolg heeft gegeven aan de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziene verplichting om rekening te houden met het gezins- of familieleven van de verzoeker. Hieromtrent wordt verduidelijkt dat uit verzoekers dossier wel blijkt dat hij familie heeft in België, doch de gemachtigde stelt vast dat er tussen de verzoeker en zijn familieleden geen particuliere banden van afhankelijkheid bestaan behalve de normale affectieve banden zodat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat niet werd gemotiveerd omtrent zijn beweerde relatie met D. M. en omtrent zijn beweerde dochter L. M., zal uit het verder onderzoek van de Raad blijken dat de gemachtigde hiervan niet op de hoogte kon zijn aangezien de verzoeker deze beweerde gezinsbanden nooit aan het bestuur heeft kenbaar gemaakt, ook niet toen hij op 28 maart 2019 een “*formulier hoorrecht*” had ontvangen. Aangezien de gemachtigde, op het moment dat hij de bestreden beslissing trof, geen kennis had (en ook niet kon hebben) van de thans voor het eerst naar voor gebrachte elementen betreffende het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker met L. M. en D. M., kan de verzoeker hierover dan ook geen uitdrukkelijke motieven verwachten in de bestreden akte. Bovendien dient nogmaals te worden benadrukt dat er op zich geen formele motiveringsplicht ligt vervat in artikel 8 van het EVRM, in artikel 24 van het Handvest en in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing de determinerende motieven, in rechte en in feite, bevat die aan deze beslissing ten grondslag liggen. De weergegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de hierboven besproken motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens werd beslist tot de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt niet.

3.3.2.3. De verzoeker voert verder de schending aan van artikel 24 van het Handvest, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin tevens de verplichting is neergelegd om het hoger belang van het kind en de gezins- en familiale situatie in rekening te nemen bij een verwijderingsbeslissing. Deze rechtsregels worden onderzocht in samenhang met de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst, zoals hoger uiteengezet, eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats uiteraard het bestaan van een daadwerkelijk privé- en/of familie- en gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad dan ook eerst na te gaan of de verzoeker aannemelijk maakt dat zij in België een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven heeft uitgebouwd, vooraleer te onderzoeken of er door de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt voorts als volgt:

“1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

3.3.2.3.1. Betreffende verzoekers banden met zijn ouders, broers en zus

De verzoeker voert aan dat hij reeds meer dan 20 jaar bij zijn familie (ouders, broers en zus) in België verblijft en desbetreffend brengt hij vier uittreksels uit het rijksregister van 1 augustus 2019 bij.

In de bestreden beslissing worden deze familiebanden als volgt in aanmerking genomen, en dit in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM:

"Er blijkt uit het dossier dat hij familie in België heeft. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens beschermt in eerste instantie de familie in de strikte zin van het woord, deze bescherming is heel zelden toepasbaar op andere verwanten, zelf wanneer die een belangrijke rol spelen binnen deze familie. Tussen betrokkene en de leden van zijn familie bestaan er geen particuliere banden van afhankelijkheid behalve banden van normale affectie. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing."

Hieruit blijkt reeds dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers familiale banden in België. In het verzoekschrift brengt de verzoeker tegen deze vaststellingen van de gemachtigde enkel in dat de banden met zijn andere familieleden *"wel degelijk verder (gaan) dan de normale banden van affectie"*.

Er dient te worden benadrukt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of met andere familieleden, zoals deze tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Opdat in het bijzonder een relatie tussen de meerderjarige verzoeker en zijn ouders of tussen de verzoeker en zijn broers en zus onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er dus bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden, (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), bijv. afhankelijkheid omwille van gezondheidsredenen, financiële afhankelijkheid, onmisbare schakel in het huishouden,... Dit beschermenswaardig familie- en gezinsleven dient te bestaan op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd.

Met de loutere en blote bewering dat de banden met zijn ouders, broers en zus, wel degelijk verder gaan dan de normale affectieve banden, toont de verzoeker geenszins aan dat de motivering die in de bestreden beslissing werd geboden ondeugdelijk is, noch toont hij aan dat de gemachtigde zich zou hebben gebaseerd op een onzorgvuldige feitenvinding. Het enkel vormelijk tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, houdt geen ernstig middel in.

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoeker aan dat bij het verzoekschrift stukken zijn bijgevoegd waaruit zou blijken dat de verzoeker en de genoemde familieleden reeds 20 jaar op hetzelfde adres verblijven. Hij meent dat hieruit een bijzondere afhankelijkheidsband blijkt. Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde uittreksels uit het rijksregister blijkt dat de verzoeker sedert 16 oktober 2015 niet meer geregistreerd staat op het adres van zijn ouders, broers en zus (*"gesupprimeerd"*). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt anderzijds dat de verzoeker op 28 augustus 2010, onder escorte, werd verwijderd naar zijn land van herkomst, Kosovo. De verzoeker is nadien op onbekende datum terug naar België gekomen, en blijkens het voorliggende dossier werd hij sindsdien meerdere malen opgesloten in de gevangenis. Daarnaast werd de verzoeker, zoals vermeld in de bestreden beslissing en zoals ook blijkt uit de thans bijgebrachte stukken, in oktober 2015 van ambtswege geschrapt uit de registers. De verzoeker brengt dan ook geen enkel bewijs bij dat hij sindsdien daadwerkelijk bij zijn ouders, broers en zus heeft verbleven. Bovendien werd de verzoeker blijkens het voorliggende dossier op 26 maart 2019 wederom van zijn vrijheid beroofd en werd hij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen, en dit tot op de dag dat de bestreden

beslissing werd getroffen. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat geen enkel gegeven of geen enkele concrete indicatie voorligt waaruit kan blijken dat de verzoeker in de maanden en jaren voorafgaand aan de bestreden beslissing bij zijn ouders inwoonde.

Aangezien niet blijkt en de verzoeker ook niet concreet aannemelijk maakt dat de banden met zijn ouders, broers en zus, ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing verder gingen en gaan dan de normale affectieve en emotionele band, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing in dit opzicht het door artikel 8 van het EVRM voorziene recht op bescherming van het gezins- en familieleven zou miskennen.

3.3.2.3.2. Betreffende verzoekers banden met D. M.

De verzoeker betoogt verder dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn relatie met de Servische D. M., die een verblijfsrecht van onbeperkte duur heeft in België.

Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent aangeeft, blijkt echter uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 28 maart 2019, in bezit werd gesteld van een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. De verzoeker heeft deze vragenlijst hoorplicht voor ontvangst getekend, doch het blijkt niet dat de verzoeker op enig ogenblik voorafgaand aan de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt van dit recht om te worden gehoord. Dat de verzoeker geen gebruik maakte van zijn hoorrecht, wordt tevens in de bestreden beslissing vermeld onder de hoofding 'artikel 74/13'.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker zich de vraag of deze vragenlijst hoorplicht wel volstaat in het kader van de thans bestreden beslissing. Hij wijst er op dat de vragenlijst werd afgegeven op 28 maart 2019 terwijl de bestreden beslissing enkele maanden nadien, op 24 juli 2019 werd getroffen. De advocaat van de verzoeker betwist evenwel niet dat in dit formulier de vraag werd gesteld of verzoeker een relatie en/of kinderen heeft in België. Het loutere gegeven dat de verzoeker vier maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing de mogelijkheid werd geboden om zijn familiale situatie toe te lichten, neemt echter niet weg dat de verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn familiale relaties in België kenbaar te maken aan het bestuur. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker reeds op 30 januari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toekend, en aangezien niet blijkt dat de verzoeker tegen dit bevel enig rechtsmiddel heeft aangewend, staat het bovendien vast dat de verzoeker er onmiskenbaar van op de hoogte was dat hij bij zijn vervroegde invrijheidsstelling uit de gevangenis onmiddellijk het grondgebied diende te verlaten. De verzoeker behoorde dan ook te weten dat hij er alle belang bij had om de diensten van de verweerder te informeren omtrent enig gezins- of familieleven dat hij in België zou hebben ontplooid en dat aan de verwijdering in de weg zou staan. Het wordt echter geenszins betwist dat de verzoeker heeft nagelaten om in te gaan op de vragenlijst die hem werd verstrekt.

Er dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige concrete elementen moet aanbrengen opdat de verweerder deze kan betrekken in zijn besluitvorming. Dit geldt des te meer wanneer deze vreemdeling, zoals *in casu*, door de diensten van de verweerder uitdrukkelijk werd uitgenodigd om zijn hoorrecht uit te oefenen. De verplichting die rust op de vreemdeling kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Nu de verzoeker er zelf voor heeft geopteerd om niet in te gaan op de vragen die hem werden gesteld in het formulier hoorrecht en uit niets blijkt dat de verweerder kennis kon hebben van de thans beweerde partnerrelatie van de verzoeker, kan het dan ook niet aan de verweerder worden verweten dat geen rekening werd gehouden met het thans voorgehouden gezinsleven met mevrouw D. M.

In de mate dat de verzoeker zich in dit kader zou beroepen op een door artikel 8 van het EVRM beschermde relatie, volstaat het vast te stellen dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij reeds vijf jaar een amoureuze relatie heeft met mevrouw D. M. De verzoeker brengt echter geen enkel ondersteunend gegeven bij van deze beweerde relatie. Zo is het opmerkelijk dat de verzoeker wel een verklaring bijbrengt waarin mevrouw D. M. stelt dat de verzoeker de vader is van haar dochter, doch dat deze vrouw in diezelfde verklaring helemaal niet stelt dat zij heden of in het verleden ook daadwerkelijk een relatie heeft of heeft gehad met de verzoeker. Voorst blijkt uit geen enkel voorliggend

gegeven dat de verzoeker en mevrouw D. M. zouden samenwonen. Dat zij zouden samenwonen is overigens in strijd met het betoog dat de verzoeker steeds heeft ingewoond bij zijn ouders.

De verzoeker blijft dan ook in gebreke om concreet aan te tonen dat hij effectief een relatie heeft met mevrouw D. M. Het spreekt voor zich dat loutere beweringen omtrent een vijf jaar lange amoureuze relatie, zonder dat deze bewering wordt ondersteund door enig begin van bewijs, niet volstaat om aan te tonen dat de verzoeker in België een daadwerkelijk beleefde partnerrelatie heeft ontplooid die onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.3.3. Betreffende verzoekers banden met L. M.

De verzoeker voert tot slot aan dat hij met mevrouw D. M. een dochter heeft. Hij brengt de geboorteakte van L. M. bij, waaruit blijkt dat mevrouw D. M. op 4 februari 2019 de geboorte heeft aangegeven van haar dochter L. M., die werd geboren op 29 januari 2019. De verzoeker voegt tevens een informatieformulier bij waaruit blijkt dat mevrouw D. M. op 4 februari 2019 zich heeft geïnformeerd omtrent de documenten die nodig zijn voor een vaderlijke erkenning door A. (familienaam van de verzoeker) en een formulier "*de pasgeborene bij de geboorte*" van het ziekenhuis waarin de geboorte wordt vermeld van L. A. (familienaam van de verzoeker) op 29 januari 2019. De verzoeker verwijst tevens naar een verklaring van mevrouw D. M. van 1 augustus 2019 waarin wordt gesteld dat L. verzoekers dochter is. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van zijn dochter en dat hieromtrent geen belangenafweging ("*fair balance*" – toets) werd doorgevoerd.

Zoals reeds gesteld onder punt 3.3.2.3.2., heeft de verzoeker echter nagelaten om gevolg te geven aan de vragenlijst die hem op 28 maart 2019 werd overhandigd. De verzoeker heeft de gemachtigde op geen enkel ogenblik voorafgaand aan de thans bestreden beslissing in kennis gesteld van het gegeven dat hij op 29 januari 2019 vader zou zijn geworden van een dochter. Nochtans diende de verzoeker, gelet op het eerder verwijderingsbeslissing van 30 januari 2018, te weten dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk het land moet verlaten. Aangezien het kind werd geboren op 29 januari 2019, valt niet in te zien waarom de verzoeker hiervan geen melding kon maken op de vragenlijst die hij op 28 maart 2019 ontving. Enerzijds dient te worden vastgesteld dat de verzoeker het, niettegenstaande de recente uitdrukkelijke uitnodiging om zijn familiale situatie toe te lichten, niet nuttig heeft geacht om de verweerder ervan op de hoogte te stellen dat hij vader zou zijn geworden. Aangezien anderzijds niet blijkt en niet wordt betwist dat L. M. vooralsnog niet door de verzoeker werd erkend, waardoor er dus ook geen vaderlijke afstammingsband vaststaat, kon de gemachtigde in het kader van de besluitvorming inzake de bestreden beslissing dan ook onmogelijk op de hoogte zijn van de geboorte van L. M. en evenmin van de thans voor het eerst naar voor gebrachte gegevens die er eventueel op zouden kunnen wijzen dat L. M. verzoekers biologische dochter is. De moeilijkheden die de verzoeker zou hebben ondervonden om zijn dochter te erkennen (het beweemde gebrek aan de nodige gelegaliseerde documenten), doen hieraan geen afbreuk.

De verklaring van mevrouw D. M. dat L. M. verzoekers dochter is, dateert bovendien van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat van de verweerder niet kon worden verwacht dat hij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening hield met de belangen van verzoekers minderjarige dochter waarvan pas voor het eerst in het onderhavige verzoekschrift melding wordt gemaakt, dit terwijl de verzoeker naliet om enige medewerking te verlenen toen hij op 28 maart 2019 werd uitgenodigd om zijn familiale situatie in België toe te lichten. In de gegeven omstandigheden rustte op de gemachtigde derhalve geen verplichting om bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel het hoger belang van het kind (cf. artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet) in rekening te brengen en om rekening te houden met de gevolgen van verzoekers verwijdering voor het welzijn van dit kind. Evenmin kan de verzoeker verwachten dat dienaangaande reeds bij het treffen van de bestreden beslissing een concrete 'fair balance'- toets werd uitgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoeker zich met betrekking tot zijn beweemde dochter beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, en in zoverre op zicht van de thans voorgelegde stukken al zou kunnen

worden aangenomen dat L. M. verzoekers biologische dochter is, merkt de Raad op dat de verzoeker op geen enkele wijze aantoonst dat hij sedert de geboorte van L. M. ook daadwerkelijk mee heeft ingestaan voor haar opvoeding en dat hij evenmin aantoonst dat hij sedert haar geboorte regelmatige contacten zou hebben gehad met zijn dochter. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoeker dat deze laatste niet aanwezig was bij de geboorte en dat het ook enkel mevrouw D. M. was die zich op 4 februari 2019 bij de stadsdiensten heeft geïnformeerd over de formaliteiten die moeten worden voldaan voor de vaderlijke erkenning. In elk geval blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker sedert 26 maart 2019 was opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. De verzoeker toont geenszins aan dat hij in de gevangenis bezoek zou hebben gehad van zijn dochter. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet en wordt in het verzoekschrift ook niet aangevoerd dat de verzoeker op enig ogenblik zou hebben samengewoond met zijn dochter en al evenmin wordt (bijvoorbeeld door foto's) aangetoond dat de verzoeker sedert haar geboorte enig daadwerkelijk contact zou hebben gehad met zijn dochter. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er op het ogenblik van de thans bestreden beslissing tussen de verzoeker en zijn biologische dochter een daadwerkelijk relatie bestond die voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36).

Bovendien is de omvang van de door de verzoeker voorgehouden positieve verplichting afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole en/of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker behoorde te weten dat het ontplooiën van het gezinsleven met zijn dochter van meet af aan precair zou zijn. De verzoeker maakt immers het voorwerp uit van een definitief bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) en van een inreisverbod van drie jaar, beslissingen die hem werden ter kennis gebracht op 30 januari 2018.

Bovendien toont de verzoeker op geen enkele wijze aan waarom hij niet elders een gezinsleven zou kunnen opbouwen met zijn dochter. Mevrouw D. M., moeder van zijn dochter, heeft blijkens de voorgelegde stukken de Servische nationaliteit en zij werd geboren te Mitrovica (thans Kosovo), zodat moet worden aangenomen dat haar dochter tevens de Servische nationaliteit heeft. De verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat zijn dochter, en eventueel haar moeder, hem niet zouden kunnen bezoeken in Kosovo. Hij toont evenmin aan dat zij geen verblijfsrecht zouden kunnen krijgen in Kosovo, noch toont hij aan dat hij als Kosovaar geen verblijfsrecht in Servië zou hebben. Er wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan die zouden beletten dat de verzoeker en zijn dochter een gezinsleven ontplooiën in Kosovo dan wel in Servië. Het loutere gegeven dat de moeder van verzoekers dochter verblijfsrecht heeft in België, houdt nog niet in dat zij of haar dochter zich niet naar Kosovo of Servië zouden kunnen begeven teneinde aldaar een gezinsleven met de verzoeker te ontplooiën.

Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat de verwijdering van de verzoeker verzoekers recht op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn dochter op onevenredige wijze zou aantasten. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat thans geen enkel begin van bewijs voorligt dat de verzoeker sinds de geboorte van zijn dochter, op 29 januari 2019, enig betekenisvol contact met haar heeft onderhouden. Daarnaast wordt niet aangetoond dat dergelijke contacten niet zouden kunnen plaatsvinden elders en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de verzoeker niet elders, bijvoorbeeld in Servië of in Kosovo, een gezinsleven met zijn dochter zou kunnen ontplooiën.

3.3.2.3.4. Conclusie

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoekers verwijdering een onevenredige belemmering zou vormen in de uitoefening of ontplooiing van enig bewezen en effectief gezins- of familieleven, derwijze dat de bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming zou schenden.

Een verdedigbare grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

In het licht van hetgeen hoger werd vastgesteld, kan tevens worden besloten dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd voorbereid of dat zij zou getuigen van een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

Voort dient te worden besloten dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle elementen betreffende verzoekers gezins- en familieleven waarvan hij kennis kon hebben. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

De verzoeker kan zich in de gegeven omstandigheden niet dienstig beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest aangezien hij er zelf van aan de oorzaak ligt dat de verweerder onmogelijk kennis kon hebben van de thans voor het eerst naar voor gebrachte minderjarige dochter in België.

3.3.2.4. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE